

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-275/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Kristine Senjak Krunic, članica vijeća, te više sudske savjetnice Nele Petrović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja VŠ, [adresa], OIB: [osobni identifikacijski broj], kojeg zastupa opunomoćenik Goran Devrnja, odvjetnik iz Zagreba, Vrbani 15, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB: 68011638990, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 9. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/25-01/682, URBROJ: 401-01/03-25-6 od 3. studenoga 2025.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika, povodom žalbe tužitelja, poništava se rješenje Sveučilišta u Zagrebu, Fakulteta hrvatskih studija, KLASA: 602-04/25-2/0018, URBROJ: 41-1/1-25-0090 od 14. srpnja 2025. (točka 1. izreke), te se odbacuje zahtjev za pristup informacijama kojim tužitelj traži dostavu odluka o imenovanju izv. prof. dr. sc. MJ i doc. dr. sc. LKN za članove Vijeća odsjeka za povijest (točka 2. izreke).

1.1. Navedenim prvostupanjskim rješenjem odbijen je tužiteljev zahtjev za pristup informacijama od 2. srpnja 2025., temeljem odredbe članka 23. stavka 6. točke 4. i 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13., 85/15. i 69/22. – dalje u tekstu: ZPPI), uz obrazloženje da se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, kao i zbog toga što prvostupanjsko tijelo smatra da se radi o zlouporabi prava na pristup informacijama.

2. Tužitelj je podnio tužbu protiv točke 2. izreke rješenja, smatrajući netočnim utvrđenje da ne postoje odluke o imenovanju navedenih profesora u Vijeće odsjeka za

povijest. Doc. dr. sc. LKN po struci je lingvist te je zaposlena na mjestu izvanrednog profesora na Odsjeku za hrvatski latinitet, dok je izv. prof. dr. sc. MJ imenovan na mjesto vršitelja dužnosti pročelnika istog Odsjeka. Tužitelj ukazuje i na činjenicu da je predmetna odluka o imenovanju na mjesto vršitelja dužnosti pročelnika Odsjeka za hrvatski latinitet nezakonito donesena, što ukazuje na kontinuitet nelegalnih radnji koje se vrše u odnosu na imenovanja u odsjeke Fakulteta hrvatskih studija. Ističe da imenovani profesori u protekloj akademskoj godini nisu izvodili nastavu na Odsjeku za povijest, ni u jednom od obveznih kolegija, već pojedinih izbornih kolegija, i to kolegija tumačenih kao „Izborni kolegiji 2“ sukladno Izvedbeno-nastavnom planu, a koji se ne smatraju dijelom Izvedbeno-nastavnog plana Odsjeka na kojem izvode nastavu. Na razliku između obveznih kolegija i „Izbornih kolegija 2“ ukazao je prof. dr. sc. MT na 49. sjednici Vijeća odsjeka za povijest od 12. lipnja 2025., prilikom rasprave o predmetima zaposlenice Odsjeka za latinitet MM, koja drži izborne kolegije na Odsjeku za povijest. Drži netočnim da se članom vijeća bilo kojeg odsjeka ne postaje na temelju odluke o imenovanju, već na temelju radno-pravnog statusa zaposlenika, jer bi isto značilo da bi svako vijeće svakog odsjeka brojalo preko 25 članova, a što u stvarnosti nije tako. Stoga je jasno da mora postojati osnova (odluka) na temelju koje profesori postanu članovi bilo kojeg od Odsjeka Fakulteta, s tim da su u praksi samo zaposlenici koji su ugovorom vezani uz članstvo u konkretnom vijeću odsjeka, članovi vijeća odsjeka, a na temelju odluke o imenovanju. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti osporenu točku 2. izreke rješenja tuženika, uz naknadu iskazanog troška ovog spora.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim te ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju rješenja. U bitnom, ističe da je u drugostupanjskom postupku zatraženo očitovanje prvostupanjskog tijela o posjedovanju tražene informacije, odluke/rješenja ili nekog drugog akta, na temelju kojeg su navedeni profesori imenovani u Vijeće odsjeka za povijest, nakon čega se s tim u vezi prvostupanjsko tijelo očitovalo da odluka o imenovanju ne postoji. Tuženik pritom napominje kako nije u njegovoj nadležnosti utvrđivanje obveze tijelima javne vlasti na posjedovanje ili neposjedovanje informacija te da li je neka dokumentacija tijela javne vlasti u skladu sa zakonskim ili podzakonskim propisima i slično, već da li navedeno tijelo posjeduje ili ne posjeduje zatraženu informaciju, odnosno može li se korisnicima omogućiti pristup postojećoj informaciji za koju je nedvojbeno utvrđeno da jest u posjedu tijela javne vlasti. Tvrdnja tužitelja iz tužbe da postoje odluke o imenovanju i da se ne postaje članom vijeća na temelju radno-pravnog statusa zaposlenika, o čemu kao dokaz prilaže Dodatak ugovora o radu zaposlenika prvostupanjskog tijela koji se odnosi na izmjene i dopune Ugovora o radu u odnosu na ustrojstvenu jedinicu rada, ne predstavlja dokaz koji bi potvrdio tužiteljevu tvrdnju o postojanju odluka o imenovanju. Stoga tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev, kao i zahtjev za naknadu troška, te potvrditi pobijanu točku 2. rješenja.

4. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 36/24. – dalje u tekstu: ZUS), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom od 13. siječnja 2026., ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva, uz naknadu iskazanog troška sastava tog podneska.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Ocjenjujući zakonitost pobijanog dijela rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe, sukladno članku 47. stavku 1. ZUS-a, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbacio zahtjev tužitelja za pristup zatraženoj informaciji, te da time nije povrijedio zakon na njegovu štetu.

7. Naime, rješenje tuženika temelji se na odredbi članka 23. stavka 5. ZPPI-a, kojom je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi.

8. Prema pak odredbi članka 5. točke 3. ZPPI-a, informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

9. Dakle, iz navedenog slijedi da, povodom zahtjeva korisnika za pristup informaciji, tijelo javne vlasti nema obvezu provoditi dokazni postupak u svrhu naknadnog stvaranja informacije s tim u vezi, nego je dužno samo omogućiti pristup određenoj, već gotovoj i postojećoj informaciji, pod pretpostavkom da takvu informaciju posjeduje.

10. Razmatrajući sadržaj tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeni dio rješenja ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je osnovano zaključio da prvostupanjsko tijelo ne posjeduje traženu informaciju (odluku o imenovanju navedenih profesora u Vijeće odsjeka za povijest), a što čini zapreku da se tužiteljevom zahtjevu udovolji u smislu članka 23. stavka 5. ZPPI-a.

11. Na drukčiji zaključak ne upućuju ni navodi tužbe, kojima tužitelj inzistira na nelegalnim radnjama prilikom imenovanja u odsjeke Fakulteta te na činjenici da se članom vijeća postaje temeljem odluke o imenovanju koja, stoga, mora postojati, što, međutim, nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari. Okolnost, naime, da su kod imenovanja novih profesora počinjeni propusti te je, eventualno, isto izvršeno bez odgovarajuće odluke i protivno propisanim uvjetima, nije moguće utvrđivati u postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama, već u postupku nadzora ovlaštenih tijela nad radom prvostupanjskog tijela s tim u vezi. Slijedom izloženog, nije u nadležnosti tuženika da tijelo javne vlasti obvezuje na posjedovanje ili neposjedovanje informacija niti utvrđivanje da li je postupanje tijela javne vlasti u skladu sa zakonskim ili podzakonskim propisima, već da li to tijelo posjeduje ili ne posjeduje zatraženu informaciju, što osnovano navodi i tuženik u očitovanju na tužbu.

12. Kako je, dakle, osporeni dio rješenja donesen u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, to ovaj Sud nije našao osnove navedeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost rješenja u osporenom dijelu pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje u tom dijelu utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju

interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

13. Na kraju, Sud nije našao osnovanim ni zahtjev za naknadu troškova ovog upravnog spora, jer tužitelj nije uspio s tužbenim zahtjevom pa mu, sukladno članku 147. stavku 1. ZUS-a, ne pripada pravo na naknadu tog troška, radi čega je navedeni zahtjev valjalo odbiti.

14. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 116. stavka 1. i članka 148. stavka 4. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 9. travnja 2026.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.